

Nicolae VASILE

Grădina cu gutui (4)

Aveam în gând discuția din visul de noapte trecută. Dacă așa ceva îți spune îngerul tău păzitor, vă imaginați ce ar fi în capul dușmanilor. În fond, nu trebuie disperat, el se ocupă doar de protecția ta divină, de iubiri, de creații se ocupă Dumnezeu, iar de optimizarea vieții și carierei tale trebuie să te ocupi singur.

Referitor la protecția sa, trebuie să recunosc că am simțit-o de multe ori. Uneori te apară și de tine însuși!... Au fost cazuri când parcă cineva mă dirija în altă parte când eram pornit să fac ceva rău. Pe moment, eram supărat că lucrurile n-au mers așa cum am voit eu, dar ulterior constataam că așa era bine. Cu norocul, are dreptate. Într-adevar, am fost un om norocos în tot ce am trăit sau am întreprins. Că putea fi și mai bine, este adevărat în multe privințe, mi s-a reproșat că nu am fost suficient de curajos în abordarea unor domenii, în acceptarea unor propuneri, în luarea unor decizii care mi-ar fi îmbunătățit și mai mult performanțele. Dar, vorba românului, nimeni nu le are pe toate!...

- Wow, ce bine arăți!... Ce gânduri ai noaptea asta, mergi la vreun spectacol?...

- Da, la spectacolul întâlnirii cu tine. Noaptea trecută, dacă n-am venit bine aranjată, te-ai cam burzuluiit la mine! M-ai și supărat la plecare!...De ce ești așa de impulsiv, uneori?...

- Recunosc, dar am circumstanțe atenuante. Pe această vale trăiesc oameni duri, probabil viața grea ne-a modelat astfel. După ce ne trece, facem haz de asta. Avem și o întâmplare care ne face să râdem de câte ori ne-o amintim. Unul din sat, care se mai cizelase un pic, după ce unii copii absoviseră câteva clase de liceu, voind să arate aceasta vecinilor, încerca să-și controleze limbajul, dar nu totdeauna reușea.

La ora mesei și își strigă mezina familiei să vină la masă: Aurora!... Aurora scumpă a tatii!... Aurora, dragă!... Aurora, dragă, vino la masă!... Aurora, nimic!... Continuă: Aura!... Hai la masă, Aura!... Hai la masă, futu-ți Cristoșii, Dumnezeii mății!...

- Ho, Ho, ho!... Îmi ajunge!... Poate așa ai fi fost și tu, dacă nu m-ai fi avut pe mine!... Norocul tău!...

- Sunt un om norocos și că am un înger păzitor, și încă unul așa de frumos!...

- Păi, ești un norocos!... Uneori, cam ingrati!... Nu știi de ce voi bărbații, când o femeie se îmbracă frumos, o bănuiești de altceva în loc să-i mulțumești că s-a ferchezuit pentru voi.

- Hai, gata, gata, doar știi bine că te-am apreciat de cum te-am văzut!...

- Revenind la treaba cu norocul, putem spune că ești norocos, dar asta este de la Domnul, nu de la mine. E ciudat să vorbim de noroc la un om care a intrat în viață în cel mai crunt mod posibil, o copilărie cu multe neajunsuri și neînțelegeri în familie, o adolescență petrecută prin spitale. Ai simțit norocul și-n acele momente grele?

- De multe ori am gândit că fără aceste neajunsuri, poate aș fi realizat mai puțin în viață. Acestea m-au maturizat prematur, dar am pierdut farmecul lipsei de griji specifice copiilor.

- Concret, cum gândeai atunci?...

- Atunci, și mult timp după aceea, am legat norocul de întâlnirea unor oameni deosebiți, providențiali așa putea spune. Norocul de a-l avea, în sanatoriu la Mangalia, profesor de matematică pe Heni Ignat, în clasa a VII-a, de la care am prins gustul pentru matematică, pe Herman Farcaș, profesor de fizică în clasa a X-a, datorită căruia am început să pătrund tainele fizicii și am ajuns la olimpiada pe țară la această disciplină. Performanțele școlare mai reprezentau și o cale de a uita de suferințele cauzate de starea de sănătate. Pornire spre filozofie își are rădăcinile tot în acea perioadă, când l-am avut coleg de salon pe Andrei Justin Hossu (nepotul sfinției sale, episcopul Iuliu Hossu), atunci student, viitor mare filozof, care mi-a dezvoltat capacitatea de a despica firul în patru, cum se zice, și m-a familiarizat cu terminologia specifică mult peste nivelul manualului de liceu.

- Aceste începuturi puteau rămâne simple speranțe dacă nu ar fi existat niște continuatori.

- Evident!... Și am avut norocul să-i întâlnesc!... Pe Nicolae Ilie, profesor de matematică, în scurta perioadă a mea la Liceul din Găești, pe Răzvan Măgureanu, profesor în facultate, pe Alexandru Fransua, conducător de doctorat, pe directorul Florin Tănăsescu la începuturile mele în institut.

- A avea profesori buni este, într-adevăr, un mare noroc, dar există uneori conjuncturi epocale de care unii oameni pot să beneficieze. Ai avut și așa ceva!...

- Da, am trăit și așa ceva, este vorba de revoluția din 1989. Efectul ei asupra mea stă înscris în plamă, în evoluția liniei norocului. Nomenclatura comunistă stratificase foarte clar limitele maxime de evoluție profesională. Existau niște praguri care nu puteau fi depășite de oamenii de rând, indiferent cât de performanți ar fi fost. Pozițiile superioare se ocupau doar de apropiații nomenclurii, printr-o rotație periodică. Faptul că am ajuns la o înaltă recunoaștere profesională în perioada de după schimbarea sistemului politic, mi-a dat posibilitatea să ajung în conducerea unui mare institut de cercetări, ca director adjunct, prin alegeri, procedură imposibilă înainte. De aici a început totul.

- Atunci, am avut și eu un rol.

- Chiar așa!... Mi-ai făcut campanie la alegerea respectivă?...

- Nu, te-am protejat să nu pici într-o plasă.

- Nu știu despre ce vorbești.

- Nici nu mă mir că, fără mine, cădeai exact în ea. Fostul director al institutului, căruia îi mulțumeai mai înainte, voia să păstreze acel post și în continuare pentru că îi oferea stabilitate într-o perioadă care se anunța foarte tulbură. Popularitatea ta, văzută cu ocazia alegerii, îl puneă pe gânduri pentru viitor, așa că a pus la cale să primești un șut în fund, sub formă de promovare, găsindu-ți un loc de ministru adjunct undeva. Cum atunci guvernele se schimbau precum ciorapii, puteai fi ministru o săptămână și apoi rămâneai în bătaia vântului. Mulți foști miniștri din acele vremuri au ajuns șomeri. Între timp, odată plecat din institut, locul de acolo se ocupa și nu te mai puteai întoarce. Erai tentat să accepți propunerea, dar am aranjat eu trecerea printr-un schimb de focuri de armă pe Podul Grant, când te întorceai spre casă. Întâmplarea te-a făcut să mai gândești asupra propunerii, să nu riști ocupând o poziție guvernamentală în acea

perioadă de criză. La scurt timp după aceea a urmat un concurs și ai devenit director general.

- Ce vremuri!... Am condus cu mari satisfacții acea instituție. Am preluat-o din balamucul general de după revoluție și am transformat-o într-o firmă de înaltă tehnologie, cu comenzi de circa 75% din export, cu salarii onorabile și oameni mulțumiți. Sițeam aprecierea salariaților ceea ce și explică rezultatele. Bazat pe bunele rezultate ale institutului, am ajuns în conducerea Camerei de Comerț, tot prin alegeri, unde am urmărit promovarea a două domenii mari, care azi reprezintă mult din economia țării, industria auto și sursele regenerabile de energie.

- Ce frumoase sunt momentele de creștere și armonie!... Doar că aproape s-a ajuns să-ți fie frică să afișezi astfel de situații pentru că există vânători de așa ceva care pornesc o presiune, fie de a-ți fura afacerile, fie de a-ți lua instituția întregă etc. Aceștia nu gândesc deloc la tradiție sau la salariați, transformând totul în tunuri comerciale sau imobiliare. Atât institutul cât și camera au intrat în sfera de interese a unor cercuri infracționale, cu sprijin în zona guvernamentală, care le-au condus spre dezmembrare. Nu am putut face altceva decât să plec din ambele instituții, din proprie inițiativă, pentru a nu participa la distrugerea unor structuri funcționale pentru care depusesem multă muncă și pasiune profesională.

- Cunosc situațiile. Nu am putut face altceva decât să te salvez pe tine, eu sunt îngerul tău păzitor nu al unor structuri economice. Instituțiile nu au mai putut fi salvate. Cei vinovați au ajuns la pușcărie, împreună cu capii lor, grupul „Varanul”, pentru ce a făcut cu institutul și grupul „Împăratul”, pentru cele petrecute la cameră.

- Apropo, există îngeri păzitori și pentru instituții, pentru țări?...

- Există, dar lucrează cu alte instrumente. Sigur, chiromanția nu se află printre acestea, zodiile însă funcționează și pentru ele. Zodia țării noastre este că o dată cam la cincizeci de ani să treacă prin niște încercări grele.

- Că tot vorbim de noroc în probleme juridice, există o întâmplare care îmi dă fiori și azi când îmi vine în minte. Dacă s-ar fi terminat rău, s-ar fi dus pe apa sâmbetei tot viitorul meu! Eram student în ultimul an de studii și pregăteam realizarea practică la proiectul de stat, așa se chema atunci licența. Prototipul gândit de mine se executa într-o fabrică unde director și director tehnic erau doi din profesorii mei de la facultate, evident cu sprijinul nemijlocit al acestora. În înțelegere cu muncitorii care mă ajutau, veneam la fabrică noaptea, în schimbul trei când erau ei mai liberi. Într-una din seri, la intrare, era control de la miliție, căruia n-am avut ce să-i argumentez în sprijinul meu, mă găsisese total nepregătit pentru o asemenea eventualitate. Nu puteam să le spun că vin, „noaptea ca hoții”, cu acordul conducerii. A rămas unul dintre milițieni, la cabina portarului, să stea cu mine acolo până dimineața, urmând ca a doua zi să mă ducă la sediul miliției și să facă procedurile de rigoare. Stând toată noaptea împreună, am discutat fel de fel, ajungând la un moment dat și la întrebările despre locurile natale, constatând cu uimire că milițianul era consătean cu mine. Asta l-a făcut să se îmbuneze și să-mi spună: „Du-te mă' băiete cu Dumnezeu și să nu mai faci așa ceva!...”

Acel prototip a constituit suportul unui proiect de stat de nota zece și începutul unei noi epoci în domeniul mașinilor electrice prin nașterea unor serii de brevete de invenție și, ulterior, a unor noi generații de produse care se fabrică și în prezent.

- Ai avut vreun rol acolo?

- Evident!... Tot nu înțelegi ce înseamnă un înger păzitor!...

- Am și eu limitele mele, cele de om normal. Oricum, mă bucur că te am pe tine!...

M-aș bucura și mai tare dacă ai fi femeie sută la sută!...

- Tot obraznic ai rămas! Mergi la culcare!... Și, ai grijă când mergi pe drum!...